

Quan els 'Wilson' ataquen

No és fàcil per a una petita comunitat com la catalana disposar de sis magnífics catedràtics (catalans) de les primeres universitats mundials que es disposin a posar el seu prestigi i els seus coneixements al servei d'una causa tan política com la independència de Catalunya. Però tampoc no és gaire estrany que una operació tan barroera, matussera i sovint ofensiva, com la generada per les forces vives de l'Espanya intocable contra les demandes majoritàries de Catalunya, hagi esperonat la brillant contraofensiva dels Wilson. És a dir, dels membres del Col·lectiu Wilson. No són quatre radicals esbojarrats: són sis catedràtics o d'economia o de ciència política, tots doctorats o a Harvard o al MIT, exercint ara en les universitats de Harvard (Pol Antràs), de Princeton (Carles Boix), de Columbia (Xavier Sala Martín), de la London

Josep
Gifreu

Economista (Universitat de Barcelona)

School of Economics (Gerard Padró) i del centre CREI de la Pompeu Fabra (Jordi Galí i Jaume Ventura). Un luxe.

L'aparició en escena del Col·lectiu Wilson (www.wilson.cat) ha estat fulgurant. El novembre naixia amb el nom manllevat del president nord-americà Woodrow Wilson (1856-1924), Nobel de la Pau, defensor de l'autodeterminació de les nacions. Tot un símbol per a la seva voluntat de conformació d'un discurs públic destinat a contrarestar "les campanyes de desinformació i d'intoxicació" sobre les conseqüències

d'un hipotètic estat català, per part d'"alguns mitjans de comunicació, partits polítics, economistes, fundacions properes a partits i analistes". Els últims dies, la seva aparició pública com a col·lectiu, sobretot en el revulsiu acte organitzat el 19 de març al selecte club (fins ara espanyolista) del Cercle d'Economia de Barcelona, presidit per Josep Piqué, ha posat de manifest la solidesa i lucidesa de l'argumentari del Col·lectiu. Incontestable.

El nucli de l'argumentari fundacional dels Wilson és condensat en l'anomenat "Manifest dels 14 punts", per al qual demanen l'adhesió dels ciutadans i ciutadanes. Cada un dels punts és concloent, començant per l'afirmació del dret fonamental d'autodeterminació de les nacions. Potser el punt més definitiu, essent economistes cinc dels sis, és quan diu que "és inqüestionable que una Catalunya independent seria econòmicament viable", i que seria el desè país de la UE en PIB per càpita. Qui gosarà contradir els sis magnífics?